

TYRANO

DOBRODRUŽSTVÍ
ČESKÉHO UPÍRA

Milena
Durková

FRAGMENT

Tyrano

Dobrodružství českého upíra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

Milena Durková

Tyrano – Dobrodružství českého upíra – e-kniha

Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TYRANO

DOBRODRUŽSTVÍ
ČESKÉHO UPÍRA

MILENA DURKOVÁ

 FRAGMENT

*Matoušovi,
který potkal Tyrana jako první*

OBSAH

Začíná to bouřkou	7
Jak se pije krev	9
Mentor	12
Ještě něco o malém Tyranovi	15
Zkouška	19
Trosečník v lese	24
Barevné nahodilosti.....	31
Doma.....	35
Připálené lišky	42
Podivný obsah kufru.....	49
Nepovedený tuleň	53
Jmenuješ se Tyrano	57
Hloupý havran, upír jakbysmet	62
To mi vysvětli	67
Úprkem	71
Deterio	77
Alespoň něco normálního	86
Gorily	91
Kdo je tady divný	94
Ať se práší za kočárem	99
Divný vlak	103
U kadeřnice	111
Houstne to... ..	118
Vlna	122
Grimasy za sklem	125
Autobusem do výhně	128
Sněhová koule k severnímu pólu	132

Fialové zjevení	137
Hledá se mobil	141
Staronový plán a také jeden objev	147
Rybky, které se snášejí	151
Psíšery	156
Pohádky Boženy Němcové	161
Kdo by měl radost	167
Kápní konečně krev	172
Kryštofův geniální průšvih	175
Dvířka se západkou	185
Přelet přes Atlantik	191
Chicagské podsvětí	199
Všechno je v pohodě, našly se	203
Tmavě modré auto	206
Osud zmrzliny na slunci	212
Námět na detektivku	217
Nositelé piraní	220
Jak říct Kodaň a neztrapnit se	228
Mosty	235
Modrá krev	240
Šmoulí příhoda	244
Upíří zámek	252
Co je tohle za blba?	258
Není upír jako upír	265
Jehla v kupce sena	268
Jízda na horské dráze	272
Končí to důležitou esemeskou	280

I

ZAČÍNÁ TO BOUŘKOU

Byl ponurý večer, že byla radost pohledět a ještě větší potěšení promoknout a profouknout studeným větrem. Samozřejmě jen pro toho, kdo o takové počasí stál.

Tyrano ze Strašpudláku by za strašidelné večery dal cokoliv. Obzvláště když byly jako ten dnešní, kdy lilo jako z bezedného kbelíku. Vítr se deštěm prosmýkal jako obrovský hřeben a občas zabubnoval na okno, až to znělo, jako by se dovnitř dobývala nějaká obluda. A i když dotyčnou nestvůru nebylo ve tmě vidět, bylo jasné, že bude nad pomyšlení odporná.

To je tak pěkné mít jeden den volno, myslel si Tyrano a samou spokojeností si zamnul ruce. To je největší radost, když se nic nemusí a škody je přitom fůra.

Tyrano stál u otevřeného okna svého domku v koruně dubu, díval se, jak vítr ohýbá stromy v přízračném světle měsíce a jak se krajina topí v moři strašidelné tmy.

Jen aby to stačilo, říkal si. Aby bylo dost zlámaných větví, pár poničených střech a třeba rozbitý skleník. Pak budu mít vystaráno nejméně na čtrnáct dní.

Oblohu rozčísł klikatý blesk a blikal, jako by se mu nechtělo zmizet. Zahřmělo a ozval se hlasitý praskot dřeva. A vzápětí zaskřípění brzd a třeskot skla. Krátce bylo ticho

a potom se lesem rozlehlo hlasité nadávání. Tyrano poslouchal, a když k němu vítr donesl pár peprných nadávek, zahrozil z okna žertovně ukazovákem.

Potom okno zavřel a šel spokojeně spát.

2

JAK SE PIJE KREV

Tyrano bydlel v lese na Strašpudláku teprve půl roku. Už to začínalo být lepší. Zvykl si na to, že jeho obydlí se nachází na stromě v osmimetrové výši, takže není radno jen tak zamyšleně vykráčet ze dveří ven. Uvykl i tragickým sýčkům, protože co také čekat v lese, a dokázal vydržet i o samotě, i když ho to nebavilo. Vadilo mu jenom jeho zaměstnání, práce, kterou musel dělat, i když si ji nevybral. Po rodičích a po generacích předků byl totiž upír – ten, kdo pije lidem krev.

Jeho rodina, příjmením se jmenovali Vlkodlakovi, bydlela v Čechách na záměčku ve vesnici Červená Douška. Ostatní příbuzenstvo bylo roztroušené různě po světě. V kolébce upířího národa, v tajemných Karpatech, už mnoho příbuzných nebydlelo. Bylo tam chladno a nevlídno a většina upírů dala v průběhu staletí přednost pohodlí.

Tyrano se narodil na Červené Doušce. První věc, která na tomto upířím novorozeněti upoutala, byla bujná zrzavá kštice. Bylo překvapivé, že se objevila v rodině, kde se po staletí rodili samí černovlásci a černovlásky. Jeho nos však jako by vypadl z obrazu Vlkodlackých pánů zvaných předkové po tesácích, a tak nikdo nemohl říkat, že chlapec do rodiny nepatří. Obdržel dlouhé černé jméno – Tyrano

Tetricus Nubilus Nebulosus neboli Záchmura Mračivec Podmrak – a nezbývalo než doufat, že vlasy časem ztmavnou.

Něco ještě divnějšího se stalo, když bylo malému Tyranovi sedm. Tehdy upířím dětem rostou dlouhé špičáky.

Černá hlava rodiny Sedmihlav Austerus Destructus Severus neboli Sedmihlav Příšňák si byl jistý, že malý Tyrano Záchmura bude mít nejlepší chrup za celé století. Tím se šikovně zakryje, že se pořád usmívá, jako by Záchmurou ani nebyl.

Pan Sedmihlav Příšňák už viděl rodinných chrupů hodně, vždyť mu bylo pět set dva let. Tentokrát se ale zklamal. Malému Tyranovi vyrostly špičáky zcela nevýrazné.

Nebyly o nic delší než sousední zuby a Sedmihlav Příšňák si nevěděl rady. Protože upír bez upířích zubů, co je to za hrůzu? Tak byl Tyrano už v sedmi letech Vlkodlak bez tesáků a zrzavá ovce černé rodiny.

Jeho dva bratři, Vampík a Upík, byli vzhledově i povahou upíři dokonalost sama. Mladšímu bráškově se kvůli vlasům a zubům posmívali a dělali mu naschvály. Naštěstí už byli dospělí, létali po světě v nejnovějších modelech cestovních rakví a provozovali upířinu.

Čtenáře našeho příběhu jistě zaujme, že upíří řemeslo v rodině Vlkodlakově už nespočívalo v tom, že se její členové zakousnou někomu do tepny na krku a nasají tolik doušků jeho krve, že dotyčný nešťastník je týden jako mátoha. Pití krve bylo už nejméně století považováno za cosi nepraktického, asi jako kdyby nějaký člověk cestoval vzducholodí nebo si četl noviny při svíčce. Nicméně toho, aby lidem pili krev, se upíři nevzdali, jen si to užívali jinak.

Starší Vampus neboli Vampík vystudoval upíří univerzitu s červeným, vlastně krvavým diplomem a získal titul

Vd. M., Vampirus destructor magnus. Dostával tolik všelijakých nabídek od různých upířích agentur, že mohl dělat jen to, co ho bavilo. A Vampus si vybíral veřejné trapasy, třeba vlajky vytažené vzhůru nohama nebo pašování nesmyslů do televizních zpráv. Bylo mu jen strašně líto, že neumí způsobit třeba liják s bouřkou. Průtrží mračen by krásně kazil kdeco.

Mladší Upík, Upírus, byl také kazisvět, jak se patří, i když méně nadaný než Vampus. Nejradši trousil žvýkačky. Lepily tak dobře, že snazší bylo odtrhnout podrážku od boty než Upíkovu rozžvýkanou žvýkačku od podlahy nebo od chodníku. Naštěstí byl Upík jediný mistr svého oboru, tak byly vzácné.

Když byl Tyrano ještě malý, bratři Vampus a Upík byli jeho velkými vzory. Malý Tyrano si hrozně moc přál mít dlouhé upíří špičáky jako oni, černé lesklé vlasy a plet bleudou jako alabastr. Ne že by pro něho zevnějšek byl důležitý, ale takhle měl upír vypadat, a kdo tak vypadal, měl klid. A neměl ho ten, kdo byl zrzavý a pihovatý a měl rovný chrup. Malý Tyrano by dal nevimco za to, kdyby vypadal normálně.

Ale nevypadal, tak se jen čekalo, co z něj vyrostе za kazisvěta.

3

MENTOR

Když se Tyrano probudil ráno po bouřkové noci, ptactvo si prozpěvovalo a slunce už vystrkovalo zářivou šošolku za hřebenem lesa. Tyrano chvíli mžoural z okna do jehličnaté zeleni. Probuzení pro něj nepatřilo k nejvítanějším okamžikům dne. V tomto ohledu byl Tyrano správný upír, strašně rád ponocoval. Dnes si ale hned vzpomněl na včerejší bouřku, a jak slyšel křachnout strom a pak, jestli ho sluch neklamal, nabourat nějaké auto. Vyskočil hbitě z postele, aby se šel podívat pod les na cestu, co se tam vlastně stalo.

Když se Tyrano snažil vlézt správným koncem do kalhot, ozvalo se z kouta ložnice zakrákorání. A šustění peří a další skřípavé krákání.

„Dobré jitro, Mentore,“ řekl zvesela Tyrano. Věděl sice, že moc nepomůže, jestli popřeje dobré jitro zvesela, nebo zcela otráveně, ale stejně se rozhodl pro veselý tón. Mentor odpověděl dalšími nemelodickými zvuky a vzteklým natřásáním peří.

„Promiň, jestli jsem tě vzbudil,“ omlouval se Tyrano. „Ale dneska toho mám hodně, tak si musím přivstat. Včera večer byla bouřka, jenže tys to asi prospal.“

Mentor otevřel dlouhý havraní zobák a zívł. Při tom

blýskl po Tyranovi pohledem tak zlým, že každému jinému by to zkazilo náladu nejméně na celé dopoledne.

„Neboj se,“ utěšoval opeřence Tyrano, když si přetáhl přes hlavu děravé a ušmudlané tričko, „snídani ti udělám!“

Zatímco Tyrano hledal v kuchyni čistou pánev (Mentor snídal po anglicku a to se neobešlo bez smažených proužků slaniny), havran se proplížil za ním a vylétl na okenní římsu. Pohledem z okna zhodnotil počasí a věnoval se třídní a uhlazování peří. Na rozdíl od Tyrana měl na ranní toaletu dostatek času.

„Dneska jsem to nepřipálil,“ pochlubil se Tyrano, když pokládal vedle Mentora plný talíř. Kromě slaniny na něm byla dvě volská voka, tři chřupavé tousty s bylinkovým máslem a velká rudá louže kečupu. Mentor jedl kečup úplně ke všemu, včetně sladkého.

„Myslíš,“ osmělil se Tyrano, „že bych ti směl ukradnout jeden toust? Nějak mi přes noc vyhládlo.“

Mentor neodpověděl a jen sekl plným zobákem Tyranovi po ruce.

„No dobře,“ povzdechl si Tyrano. Sebral z pánve proužek slaniny a strčil si ho do pusy.

„Vrátím se brzy,“ slíbil ještě Mentorovi a vyšel z domu.

Mentor ani nekrákl na rozloučenou, ale na to byl Tyrano zvyklý. Mentor ještě nikdy neměl dobrou náladu. A pokud měl, tak u toho Tyrano zrovna nebyl. Důvodem jeho zapšklé povahy, alespoň pokud bylo Tyranovi známo, byla čtyři sněhově bílá pera na levém křídle. Byly to letky a nesměly se vytrhnout, jinak by zbylá pera Mentora neunesla; už kvůli těmto vydatným snídaním. Tato bílá pera před časem způsobila, že Mentora diskvalifikovali ze soutěže krásy, kterou právě vyhrál. Bílá pera měl samozřejmě obarvená na černo barvou na vlasy. Stalo se bohužel, že nějaký

závistník na Mentora prozradil porotě, že není celočerný od přírody. Mentorovi hned nato udělali zkoušku odbarvovačem a bílá pera se objevila v celé sněhobílé kráse. Za to mu sebrali vítězný titul a vyloučili ho ze všech soutěží na dalších sto let. Havrani totiž žijí dlouho.

Mentor se s touto potupou nedokázal smířit. Také ho strašně dráždilo, že mu ostatní havrani po té nešťastné soutěži přezdívali Sněhurka. To byla pro černého havrana velká potupa. Tyrano o tom věděl, a tak Mentorovi odpouštěl, že je morous. Také mu jednou za čtrnáct dní obarvil světlá pera černou tuší, aby se Mentor nestyděl létat z domu. Mentor sice nikdy nepoděkoval, ale Tyrano žádnou vděčnost nežádal. Mentor byl spolubydlící, jakého potřeboval. Byl totiž přesně to, co Tyrano být neuměl – Záchmura Mračivec Podmrak.

„Možná bych mohl dneska k tatkoví místo sebe poslat Mentora,“ uvažoval Tyrano cestou svěžím ranním lesem. „Mohl bych vzkázat, že ještě páchám nějakou škodu, co se mi naskytla. To by asi šlo.“

Nápad s vysláním Mentora zlepšil Tyranovi náladu, a tak přidal zčerstva do kroku. V duchu si opakoval všechno, co se Mentor bude muset naučit nazpaměť. Paměť měl havran výbornou. Zvlášť pokud šlo o napáchanou škodu a věci, co se nepovedly.

Byl totiž konec června. Posledního v každém měsíci v roce musel Tyrano oznámit výsledky. Musel své rodině podat přesvědčivý důkaz o tom, že je zdatný a vynalézavý převít.

Což byla, když se to vzalo svědomitě, nevděčná dřina.

4

JEŠTĚ NĚCO O MALÉM TYRANOVÍ

Tyrano se totiž upíru nepodobal nejen navenek. Nikdy ho nenapadlo nic potměšilého. Neházel po podlaze třaskavky, aby na ně ostatní šlápli, nechytal živé tvory nesrovnatelně menší, než byl sám, nezavíral je do sklenic od kompotu a nesledoval, co to s uvězněným chudinkou udělá. Žádného člověka nekousl ani na nikoho nevycenil zuby, i když jako upíra by ho to mělo alespoň napadnout. Tyrano byl, jak říkali jeho bratři, prostě ňouma.

A ta školní docházka, to si s ním doma užili... Tyrano vystřídal tři upíří základky. Všude měl nejhorší prospěch ze třídy a za chování ho dvakrát vyloučili ještě před vysvědčením. Tyrano totiž páchal dobré skutky. Ochotně napovídal, nežaloval, nepropíchl školníkovi pneumatiku u kola, i kdyby měl příležitost tisíckrát... Vzhledem k tomu, že při každém dobrém skutku se automaticky rozezněl školní zvon, býval kvůli malému Tyranovi v upířích školách pěkný rámus.

„Co kdyby chodil na základku tady v Červené Doušce,“ navrhla nakonec Týranova maminka. Mamka Mordeana byla umělkyně a pracovala ve světě lidí. Byla na něj zvyklá a někdy měla plné zuby upírů. Hlavně proto, že se o ně lidé pořád tak zajímali.

Kreslila ilustrace ke knížkám o upírech, navrhovala kostýmy pro upířské filmy a dělala i odbornou poradkyni časopisu pro fanoušky upírů, zvaného *Vkus*. Upíři byli v lidském světě považováni za tak fascinující, že Mordeana nikdy neměla o práci nouzi. Čas od času jí přišlo líto, že upíři se vůbec nezajímají o svět lidský. Lidstvo bylo terčem jejich kazisvětství, ale jací lidé doopravdy jsou, jim bylo šumafuk. Proto bylo mamince Mordeaně naschvál jedno, že malý Tyrano je zrzavý a má normální chrup. Také by ho měla raději doma než v nějaké upířské škole v Tramtárii, a právě proto navrhla, aby chodil na základku v Červené Doušce.

Otec Sedmihlav Příšňák se nejprve zhrozil. Lidská škola, co se tam Tyrano může naučit? Jedině lidské způsoby, kterými se upírům odcizí! Maminka Mordeana však Sedmihlavovi předložila účtenky za bělení podrážek jeho starších bratrů (oba si z rozmaru potrpěli na sněhobílé podrážky), aby si uvědomil, že kazisvětství na mezinárodní úrovni není jen tak. Naléhala, dokud Sedmihlav nesvolil, i když hrozně nerad, že Tyrano smí chodit do páté třídy v Červené Doušce. Doufal alespoň, že na něj budou stížnosti a coby Vlkodlak svým chováním úplně rozvrátí vyučování. A že ho za upíří neplechy vyloučí ještě před Dušičkami.

Z chování to Tyrano dotáhl s odřenýma ušima na dvojku, a to jen proto, že někteří spolužáci na něj svedli všechno možné. Znamky v nové škole měl jen tak tak, že nepropadal, ale vzhledem k tomu, že v upířích školách neměl matematiku ani vlastivědu, to bylo dobré. Vyjmenovaná slova Tyranovi také do hlavy naskákala, i když na upířích základkách se vyučovalo v novoupířštině, která žádný jiný jazyk nepřipomínala a nejméně češtinu.

Jednoho dne, asi po roce, se tatínek Sedmihlav zvědavě vypravil na třídní schůzku, i když jindy na ně létala Mordeana. Dostavil se v převlečení za člověka, aby ostatní rodiče strachy neutekli. Nechal doma upíří plášť s vysokým staromódním límcem, dlouhé černé vlasy si nechal přistříhnout, ale výrazné upíří špičáky odložit nemohl, proto vystupoval velice mlčenlivě. Na té třídní schůzce se stala tragická věc. Paní učitelka malého Tyrana pochválila. Dala ho dokonce za příklad ostatním dětem. A jako by to nestačilo, prohlásila o něm, že má dobré srdce.

Téhož večera to Tyrano od tatínka schytl jako snad ještě nikdy žádný šesták! Žádný upír nesmí mít něco jako srdce, natož ještě k tomu dobré! To je pravidlo staré jako upíří svět, jako vážená a urozená rodina Vlkodlakova. Když si například nějaká upíří holčička dala omylem do vlasů sponku, která měla tvar jako srdíčko, rodiče leknutím zprůhledněli jako rampouchy a tu sponku jí z vlasů vyndali opatrně kleštičkami. Srdce, ten tlukoucí, fungující orgán známého tvaru, totiž znamená konec upíra. Kdo má srdce, nemůže kazit svět. Nebo alespoň ne kvalitně.

Vampus s Upíkem byli bez srdce, to bylo mnohokrát dokázané. Užili si s tím spoustu legrace. Občas, když se jim zdálo, že už dlouho neprovedli nějakou pořádnou neplechu, nechal se jeden z nich odvézt do nemocnice a stěžoval si na bolest v krajině srdeční. Když se při vyšetření zjistilo, že tam žádné srdce nemá, zavládlo pokaždé v nemocnici velké překvapení, ba zděšení. Pak se ovšem Vampus nebo Upírus co nejrychleji vytratili, aby se nedostali do nějakých potíží. Utekli snadno, protože upíří umí kráčet po zdech domů jako pavouci. Sice jen tři dny kolem úplňku, ale na tuhle občasnou legraci to stačilo.

Po té strašné třídní schůzce už Tyrano do školy nikdy nešel. Sedmihlav školu zakázal, aby mu tam ze synka nevychovávali hodnou zrudu. Tyrano směl být doma, číst si knížky o slavných upířích předcích a jejich hnusných činech a přemýšlet o tom, co z něj bude.

Čekalo se totiž napjatě, až mu bude třináct. Ve třinácti letech se ukáže, je-li upír upír, jak se patří, a ne jen ozubená hříčka. Tedy, v Tyranově případě, ozubená jen nedostatečně.

5

ZKOUŠKA

„Počkej, jestli se dobře nepředvedeš, táta tě vytáhá za uši a za nos, že z tebe bude leda slon. Půjdeš do lidského cirkusu za obludu,“ posmívali se Tyranovi Vampík s Upíkem. Naštěstí se na Červené Doušce nikdy dlouho neohřáli, tak se ty jejich legrácky daly vydržet.

Tyranovi se narodil na Dušičky, proto den velké upíří zkoušky připadl na první úplněk v listopadu. Bylo už chladno, měsíc se koupal v inkoustu oblohy a táhly přes něj mraky. Holé větve se zimomřivě klátily v severním větru, jako by prováděly pantomimický nářek.

Tyranovi připadalo, že bědují za něj. On jediný už věděl, že pavoučí schopnosti, jimiž se tak pyšní jeho bratři, se u něho nevyvinuly. Osobně mu to bylo spíš fuk. Ale zneklidňovalo ho, že nikdo nebere vážně, když to jasně říká. Nikdo nechtěl připustit, dokonce ani maminka Mordeana ne, že by se ceremonie, při níž se prokážou upíří vlastnosti, mohla konat zbytečně.

Za místo slavné zkoušky byl vybrán desetipatrový panelák. Sedmihlav by sice raději něco honosnějšího než bezejmennou budovu na pražském sídlišti, třeba Sears Tower v Chicagu nebo i Burdž Chalífa ve Spojených arabských emirátech, ale rozumná maminka Mordeana tatín-

ka Sedmihlava přesvědčila, že napoprvé něco menšího postačí.

Tyrana vynesly na střechu čtyři najaté čarodějnice. Potom se vznášely na košťatech kousek pod vrcholkem budovy, aby Tyranovi poskytly záchranu, kdyby se mu náhodou přece jen zatočila hlava. Slavnostně vyšňořená rodina a početné příbuzenstvo přihlížely zdola od zaparkovaných rakví a starší bratrance a sestřenice se samou netrpělivostí rozlezli po fasádě a seděli na ní jako obrovské černé mûry. Všechny bolely vyvrácené krky, protože tam čekali dlouho. Tyrano stál na střeše nad desátým patrem a strachy se klepal jako list. Brzy i zimou, protože ho profukoval hladový listopadový vítr.

Když ani za dvě hodiny Tyrana nic nepřimělo k tomu, aby s pavoučí elegancí slezl po budově dolů, tatínkovi Sedmihlavovi došla trpělivost. Vyběhl křepce po panelové zdi až nahoru, synkem nelaskavě smýkl a bez milosti ho sešoupl přes okraj střechy. A hned se díval, jak zdatně si Tyrano vede před zraky příbuzenstva, když už se kvůli němu sletělo ze všech koutů světa.

Tyrano se řítí jako kámen do Macochy. Čarodějnice s tím naprosto nepočítaly; ještě nikdy se totiž nestalo, že by odrostlé upíří mládě nepobíhalo mezi okny po fasádě jako sklípan nádherný. Domnívaly se, že tu visí jen pro ozdobu, a náhle měly co dělat, aby kluka chytily, než se dole rozplácne na modrou kaňku. Když ho celé zchvácené snesly na trávník, Tyranovi se v zrzavé ofině objevil jeden tenký černý pramínek. Tím to končilo. Prosby ani hrozby ho nepřiměly, aby vylezl zpátky a tu strašnou ostudu napravil. Podruhé by navíc musel skočit bez záchrany, protože čarodějnice nechtěly nemehlo chytat znovu. A tak večer skončil jejich brbláním, že za tohle nejsou placené.

Sedmihlav Příšňák se za nemožného synka tak styděl, že na protest nemluvil s maminkou Mordeanou a zbytkem světa. Zavřel se ve své pracovně a nechodil ani k jídlu. Mordeana ho nechala trucovat, protože to bylo lepší, než kdyby to řešil s pradědečky v Síni předků a Tyrana na jejich radu třeba vyhnal z domova nebo vydědil z upířího rodu. Takového činu každý rodič časem lituje, i když je už půl tisíciletí znám jako Sedmihlav Příšňák.

Od té doby začala Mordeana Tyrana brát mezi lidi, aby nemusel sedět doma a číst samé krváky. Směl jí pomáhat s prací v divadle. Jedna nadpřirozená schopnost se u něj přece jen objevila: Tyrano uměl barvit myšlenkami. Třeba když měl dobrou náladu, ale oblékl si černý svetr, svetr se mu zničehonic přebarvil do nějaké jásavé barvy. Nebo když si sedl na černou koženou pohovku a začel se do napínavé knížky, snadno se stalo, že za půl hodiny vstával z pohovky višňově červené. Zpočátku se to dělo nevypočitatelně, ale časem se Tyrano naučil barvy ovládat, takže mohl Mordeaně pomáhat při výrobě kostýmů, a když se ještě zlepšil, vybarvoval jí ilustrace a návrhy. Jen pochmurou upíří černou neuměl. Tu jedinou musela Mordeana nakupovat v tubách a ve skleničkách.

Tyrano mamince pomáhal moc rád. Někdy se spolu dost nasmáli, třeba tomu, že si lidé myslí, že upíří nesnášejí česnek. Že jim nějak vadí, a dokonce je zažene na útěk. To určitě! Udělali si česnekové topinky a šli naschvál do kina nebo na nějakou vernisáž. Nikdy je nikdo nepodezříval, že jsou upíří! Tyrano se naučil s lidmi konverzovat o počasí a zdvořilém nic, takže nikomu nepřípadal nelidský, jen zakřiknutý. I když s lidmi mluvil, jen když to jinak nešlo, četl jejich knihy a chodil do divadla. A porovnával je s upíry tak často, až se dalo říct, že to je jeho koníček. Někdy mu

připadalo, že upíři nemají důvod být na sebe tak pyšní, protože lidé mají víc fantazie. A jindy zase, že o tolik ušlechtilější než upíři zase lidé nejsou a někdy jsou také pořádní kazisvěti. Jen mají tu výhodu, že mají srdce, a nemusí se za to stydět.

Lidské srdce byla už od malička Tyranova nejoblíbenější záhada. Když mu bylo šest, nosil jedno tajně na řetízku kolem krku. Tedy přívěsek ve tvaru stříbrného srdíčka, a když se na to přišlo a měl z toho průšvih, nosil ho v kapse na klíčkách. Mordeana říkala, že každého malého upíra zájímají zakázané věci. Člověčí mláďata zase láká ponocování a toulání a jiné upíří normálnosti, které mají zakázané děti lidské. Z té srdeční záležitosti Tyrano vyrostl, jen co se po světě rozkouká.

Tyrano se do vyrůstání moc nehnal a rozkoukat se nebylo kde. Byl buď doma na Červené Doušce, nebo s maminkou v divadle, a tam byl možná o maličko radši. Na jevišti vždycky všechno dobře dopadlo, nebo se alespoň předem vědělo, co se stane. Doma to bylo horší, protože tam panoval nespokojený tatínek. Pokud šlo o vyrůstání, na rozdíl od lidských teenagerů Tyrana po dovršení osmnácti let neočekávala svoboda, tedy alespoň podle jeho názoru. Jen povinnosti plnoletého upíra.

Jako dárek k narozeninám ho Sedmihlav umístil na samotu Strašpudlák a dal mu za úkol páchat neplechu v okruhu dvaceti kilometrů. Každý měsíc musel Tyrano podat zprávu o tom, kolik toho naškodil a kde a jak. Jen proč říkat nemusel, protože o to právě šlo. Když nebyl tatínek s neplechami spokojený, nedal mu plat na týden nebo i na celý měsíc a Tyrano se živil tvrdými rohlíky. Sedmihlav byl důsledný. Očividně stále doufal, že jednou bude z Tyrana upír, jak se patří. Černovlasý, zubatý, škodolibý do roztrhání těla.

Proto také musel Tyrano bydlet v domku halabala stlučeném ve větvích starého dubu. Aby si několikrát denně připomínal, že je ignoramus a neumí ani vyšplhat po kmeni jako příslušník hmyzího řádu Araneae, tedy pavouk.

Jenže Tyrano to opravdu neuměl – to tatínek Sedmihlav nevěděl – a ani o to nestál. Z výšek mu prostě jen bylo nanic.

6

TROSEČNÍK V LESE

Tyrano si cestou lesem pohvizdoval a za krmelcem na mýtince odbočil na zkratku. Vedla mlázím z kopce a Tyrano se nechtíc ocitl na pěkné skluzavce. Pak to šlo dolů rychle a celkem hladce. Stačilo vstát a oprášit si mokré loňské listí.

U cesty to vypadalo přesně, jak si představoval. Ležel přes ni obrovský vyvrácený strom a kořeny čnely výš než jeho ramena.

Alespoň že za tuhle škodu může bouřka a ne já, pomyslel si Tyrano poněkud neupířsky. Zároveň viděl, že sluch ho včera neklamal. Stálo tu i auto, které potmě do stromu napálilo, s čumákem zmačkaným do harmoniky.

Tyrano si vozidlo prohlížel se smíšenými pocity. Z takového vraku nemůže mít žádný člověk radost, zvláště když ho potřebuje v pojízdném stavu. Na druhou stranu ale za tak velkou škodu na svém správním území určitě dostane od tatínka Sedmihlava měsíční plat a možná i bonus. Koupí si krytinu na střechu, aby mu už v noci nekapalo do postele, a hřebíky na opravu žebříku. Bez pěti příček se po něm šplhalo čím dál hůř. Také rychle ubývala černá tuš na Mentorovo křídlo. Kdyby došla, Mentor by asi žalem onemocněl.

Tyrano obešel auto kolem dokola. Teprve nyní ho napadlo, že měl vzít Mentora s sebou, aby mu škodu dosvěd-

čil. V zájmu vlastního pohodlí by se snad nedal prosit, i když pravdu by musel trochu přičísnout, protože strom vyvrátila obyčejná vichřice a žádná nadpřirozená síla. Tyrano se rozhlédl, jestli Mentor náhodou nesedí někde opodál na větvi. Ale zřejmě se doma věnoval zažívání snídaně, jako vždy.

Tyrano nakoukl do okénka. Vevnitř by mohlo být ještě něco rozbitého: lustr, vajíčka, cokoliv. Tyrano si škodychtivost vyčítal, ale nouze ho k ní prostě doháněla. Už tři měsíce dostával místo platu pochmurné zavrtění hlavou. Kdyby mu maminka Mordeana občas něco nepodstrčila a kdyby se mu v kuchyni záhadně neobjevovaly plné tašky s nákupem, Mentor by už dávno nesnídal slaninu, ale létal by do lesa sbírat bukvice nebo co to vlastně žerou havrani v přírodě.

V autě nebyla vajíčka. Na zadním sedadle spal skrčený a zkroucený nějaký člověk.

Tyrano se spáče polekal, div nevyjekl. Samozřejmě si nemyslel, že se auto nabouralo prázdné, ale nenapadlo ho, že řidič na místě nehody přenocuje. Chtěl spěšně zmizet, jenže ten spáč otevřel oči a vytřeštil je přímo na něho, jako by spatřil nějaké zjevení. Pak se posadil a protíral si oči, jako by doufal, že Tyrano se mezitím rozplyne v ranním oparu.

Tyrano se nerozplynul. Jen poodstoupil, aby dotyčný v autě mohl otevřít dveře.

Když se řidič vysoukal ven, nejprve zívł, div si nevykloubil sanici. Byl to docela mladý člověk, i když očividně starší než osmnáct.

„To byla včera bouřka, co,“ řekl docela vesele. „Ale já měl pořádnou kliku. Kdybych jel rychleji, ten strom mě možná připíchl jako brouka. Já ho totiž viděl padat, fakt, bum a ležel na zemi, no, jako padlej strom.“

Tyrano se neusmál, ale byl rád, že řidič nenadává a že to nemusí poslouchat. A že nemusí kývat, jak je to hrozné, když z toho měl včera takovou radost. Vzápětí ho zívající trosečník zaskočil obyčejnou otázkou:

„Kde jste se tu vzal vy?“

„Jsem tady na houbách,“ vymluvil se chabě Tyrano.

„A rostou?“ zajímal se řidič. R znatelně zařinčelo, tak asi ráčkoval.

„Já nevím,“ odpověděl Tyrano tentokrát po pravdě a dodal trochu zmateně na vysvětlenou, „zapomněl jsem si košík.“

K jeho úlevě se ten člověk jen uchichtl a zeptal se, jestli náhodou neví, kdo by ten kmen mohl přijet odtáhnout nebo nějak odstranit, aby se dalo projet.

„Vycouvejte,“ navrhl Tyrano. „Objedte les druhou stranou.“

„Rád bych,“ povzdychl si řidič, „ale nefunguje mi zpátečka. Tohle je historický model, v jednom kuse něco zlobí. Naštěstí má motor vzadu, proto jsem ho nenaboural. Ale jestli pojede, tak rovnou za nosem.“

Tyrano se zamyslel. Úplně při tom zapomněl, že si přišel prohlédnout napáchanou škodu a víc nic.

„Mohl bych přinést pilu,“ navrhl. „A vyřezat díru. Tedy když se mi to podaří. Nic jiného mě nenapadá,“ dodal omluvně.

„Je pro tu pilu daleko?“ zeptal se trosečník.

Tyrano pochopil, proč dostává tuhle otázku. Také to bylo slyšet. Ztroskotanému kručelo v břiše, až to přehlušilo ptačí cvrlikání. Tyrano ale nemohl dopustit, aby ten člověk šel s ním domů. Určitě by se vyptával, jestli na Strašpudláku bydlí pořád a co tam vlastně dělá. S Mentorem se, pokud šlo o pohostinnost, také nedalo počítat.

„Ne, je to jen kousek,“ řekl. „Přinesu vám něco k snídani. Pohlídejte, prosím, zatím ten strom.“

Neznámý se znovu uchichtl a Tyrano už pádil do svahu vzhůru. Doufal, že se ten člověk nerozběhne za ním. Třeba aby se umyl nebo něco jiného. Lidi pořád něco potřebují.

Tyrano vylezl po žebříku domů a vyhrabal v komoře mezi harampádím pilu. Byla naštěstí motorová, na benzin. Nádrž byla plná, protože Tyrano pilu nepoužíval. Jen jednou to s ní zkoušel, pod Sedmihlavovým dohledem, a tehdy mu to šlo. Jenže pilu dostal na ničení, a to jde každému okamžitě, opak zpravidla hůř.

Když Tyrano vešel do kuchyně, aby zjistil, co tam zbývá k jídlu, našel Mentora, jak chrupe vedle vyjedeného talíře. Zůstaly na něm jen dva tenké proužky slaniny. Tyrano si je rychle strčil do pusy a otevřel kredenc, aby se podíval, co tam najde. Skoro jen prázdnó, ale jeden balíček máslových sušenek se ocitl zastrčený za komínkem plechovek se sardinkami. Mentor sardinky nemohl vystát. Tak alespoň Tyrano věděl, že díky sardinkám na něj vždycky něco zbude.

Tyrano strčil sušenky do kapsy a vzal ještě láhev Upírky. To byla limonáda s tajnými přísadami, kterou vařila maminka Mordeana podle prastarého receptu. Měla zvláštní, kořeněnou chuť, ale nebylo poznat po čem, podobně jako u poněkud známější Coca-Coly. I když Upírka samozřejmě chutnala úplně jinak. Mentor ji všechnu nevylohní jen proto, že se bál Mordeany. Mordeana mu totiž dala jasně najevo, že jestli nedopřeje Tyranovi alespoň pár láhví, nadělá mu odbarvovačem bílé puntíky.

Tyrano nechtě zacinkal prázdnými láhvemi. Polekaně se ohlédl po Mentorovi, jestli ho to náhodou neprobudilo. S Mentorem byla potíž, že neuměl držet zobák. A jelikož tatínek byl ze staré školy a ještě rozuměl řeči ptáků, nako-

nec se mu doneslo úplně všechno. Tyrano nepotřeboval, aby Mentor doma vykládal, jak se staral o řidiče po automobilové nehodě.

Když Tyrano přispěchal k vyvrácenému stromu, řidič měl ohromnou radost, jako by myslel, že už ho neuvidí. Honem roztrhl balíček sušenek, dal si dlouhý doušek Upírky a v obličeji se mu rozhostil blažený výraz. Oprašoval si ruku o kalhoty a Tyranovi došlo, že se mu ji chystá podat. V tom případě ale bude muset říct své jméno. Jenže jeho jméno připadalo lidem tak divné, že ho raději neříkal.

„Ty... Tomáš,“ opravil se Tyrano narychlo a nelhal alespoň ve dvou písmenkách.

Řidič se představil jako Petr, zvedl láhev s Upírkou a prohlížel si ji proti světlu. „Tohle je skvělý, odkud to máš, Tomáši? V žádným marketu jsem to neviděl.“

„Vyrábí to moje mamka,“ vysvětlil Tyrano. „Ale kromě vody neví nikdo z čeho.“

„Je v tom skořice, citron a malinko hřebíčku. A ještě něco, ale nevím co,“ válel Petr Upírku po jazyku.

„Rozemletý vlčí zub,“ navrhl Tyrano. Byla to opravdu ta poslední přísada, Tyrano to náhodu věděl. A také věděl, že vlčí zub je rostlina, co roste někde v Irsku nebo ve Skotsku mezi náhrobky na starých hřbitovech. Mordeana tam pro něj létala každý rok na jaře, aby měla do zásoby. Petr si ale myslel, že Tyrano popouští uzdu svému smyslu pro humor, a rozemletému vlčímu zubu se zasmál.

„Tak já se do toho pustím,“ řekl honem Tyrano, aby to zamluvil. Možná nebyl dobrý nápad dávat Upírku pít lidem. Není jasné, co s nimi tajuplný vlčí zub udělá.

Tyrano zapnul pilu a dal se do řezání. Kmen byl tlustý a list pily malý. Tyrano musel dřevo pracně uždibávat po malých kouscích a zároveň těžkou pilu držet ve výšce,

takže brzy námahou necítil paže až k rameni. A bál se, že nebude mít dost benzínu na bránu dost prostornou, aby auto projelo.

„Dovolíš?“ řekl Petr, když Tyrano pilu krátce odložil, aby si otřel čelo. Tyrano překvapeně sledoval, že s pilou zachází ještě nešikovněji než on. Na střídačku se jim ale i tak podařilo vyhlodat do tlustého kmene něco jako průjezd.

„Nádhera!“ zaradoval se Petr. Hodil pilu do lopuší, skočil do auta a začal nedočkavě otáčet klíčkem. Na čtvrtý pokus auto s harmonikou naskočilo. Petr vystrčil hlavu z okénka a něco říkal. Když si uvědomil, že Tyrano v rámusu starožitného motoru neslyší, vystoupil a podal mu vizitku.

„Detektiv?“ koukl se překvapeně Tyrano. „Jako policie?“ Petr se zasmál.

„Jenom soukromé očko. Takový ten, za kterým se chodí, když se myslí, že soused kradе noviny.“

Tyrano tušil, že to byl vtip a že by se měl zasmát. Úplně ho ale ohromilo, co si na kartičce přečetl. Detektiv! Ti lidé mají přece jen zajímavý život! Smějí si dokonce navzájem pomáhat.

„Tak se někdy zastav nebo ozvi!“ zahulákal Petr zase do zvuku zapnutého motoru. „Abych se ti revanšoval!“

„To nestojí za řeč,“ odpověděl Tyrano zdvořilůstkou, jak se naučil ve světě lidí. Kartičku si ale strčil do kapsy u džín.

Petr mu ještě jednou pokynul z okénka na pozdrav a dupl na plyn. Z výfuku se vyvalil dým jak po sopečném výbuchu a auto se protáhlo pod vyhlodaným kmenem. Potom zrychlilo a vesele drandilo po cestě z lesa ven.

Tyrano se za ním díval, jak mizí mezi stromy. Pak se ještě nadechl slábnoucího pachu z výfuku, jako by to byla lesní vůně. Měl jako vždy při setkání s lidmi smíšené pocity.

Věděl, že správný upír se s nimi nebaví. Ale zároveň by se rád dozvěděl víc o tom, co dělá detektiv.

Vtom Tyranovi došlo, že si vlastně právě nadrobil nepříjemnost. Celý měsíc nehnul prstem, a když se škody nakonec napáchaly samy, pomáhal je odstranit! Tatínek Sedmihlav se zase jednou tak rozčílí, až ho rozbolí jeho vzácný chrup. Odněkud se jistě dozví, že se ten průjezd kmenem nevyhlodal sám.

Co si dnes doma na Červené Doušce vyslechne, věděl Tyrano do puntíku přesně. Upír lidem škodí, kde může, tak tomu bylo vždycky, je to jediný možný vztah mezi člověkem a upírem. Jedině dutoleb a nedouk jako on se podle toho ne a ne a neřídí.

Dutoleb, nedouk, lidumil, blb. Tyrano zvedl pilu a bez nálady se loudal domů.

7

BAREVNÉ NAHODILOSTI

Mentor měl ještě půlnoc. Nevzbudilo ho cinkání uklízeného nádobí, dokonce ani pád šuplete s příbory. Tyrano se rozhodl, že když už den začal tak neslavně, zkusí ještě něco zachránit, než půjde na Červenou Doušku. Alespoň se pokusí spravit Mentorovi náladu. Obvykle to šlo jídlem, ale momentálně byl Mentor nasnídaný, tak asi nebude lehké na něco ho nalákat. Navíc Tyranova špižírna obsahovala už jen ty sardinky.

Další způsob, jak se Mentorovi vlichotit, spočíval samozřejmě v nové vrstvě černé tuše na bílém křídle. Jenomže křídlo bylo momentálně dokonce černější než druhé.

Třetí způsob už neexistoval. Mentora zajímaly jen dvě věci: jídlo a zevnějšek. Také velmi rád dostával pochvaly od Sedmihlava. Ale ty mu Tyrano poskytnout nemohl. To by musel Mentora na sebe poslat žalovat smutné věci.

Když strkal Tyrano do kredence poslední umytý talíř, něco ho napadlo.

„Mentorečku,“ zaprosil, když havran konečně otevřel jedno oko. „V kredenci je ještě celá láhev Upírky. Když mi uděláš takovou malou, opravdu mrňavou službičku, bude tvoje. Slibuji ti, že se ani moc nenalítáš.“

Mentor neuznal Tyrana za hodného pohledu. Jedna láhev Upírky byla zřejmě jako úplatek směšná.

„No, taky brzy dostanu novou várku, samozřejmě,“ pokračoval Tyrano v přemlouvání.

Mentor načechral peří a oklepal se. Tahle nabídka byla už lepší.

„Tak až dostanu novou, rozdělíme se půl na půl.“

Havran loupł po Tyranovi okem. Potom natáhl hlavu a na zaprášený parapet okna zobákem krasopisně napsal: 2/3!

„Vydřiduchu,“ urazil se Tyrano. Ale přikývl.

Mentor byl nyní čilost sama. Možná mu vyhlídka na to, že se proletí po okolí, příliš nevadila. Odletěl na kredenc, kde přespával (klec Mentor samozřejmě neměl), a zobákem a pravým pařátem si přehodil kolem krku proužkatou zimní šálu se střapcem. Začínalo sice léto, ale v zimě Mentor neměl příležitost ukradnout ji z prádelní šňůry. Tak se v ní mohl předvádět až nyní.

„Vezmi to zkratkami. A žádné zdržování a vybavování, rozumíš!“ poroučel Tyrano.

Mentor rozuměl. Co má udělat, mu Tyrano říkat nemusel; věděl sám, jaký je dnes den. Bylo potřeba obletět celé území svěřené k ničení a zjistit následky včerejší bouřkové noci. Třeba někde vítr odnesl tašky ze střechy nebo kdyby poražených stromů třeba bylo víc. Stačil by i záhon v parku potlučený od deště, jen aby bylo o čem mluvit. Tonoucí se i stěbla chytá, říkal si Tyrano, když viděl Mentora odlétat. Dnes se mu na setkání s tatínkem Sedmihlavem opravdu výjimečně nechtělo.

Zatímco Mentor létal po okolí, Tyrano se dával do pořádku. Sedmihlav nesnášel uválené kalhoty, barevné skvrny a podobné nedostatky. Bohužel, Tyrano byl ze tří jeho

synů jediný, koho takové drobnosti nevzrušovaly. Navíc Mentorův zobák nezacházel s jeho oblečením právě jemně. Chvilí trvalo, než Tyrano snesl na hromádku použitelné oblečení, jednobarevné a neproděravělé. Zatímco se převlékal, zkoušel si v duchu sesumírovat, co Sedmihlavovi řekne. Nebyla to lehká slohovka.

Tatka Sedmihlav byl sice přísnák, ale kdyby Tyrano chtěl, a samozřejmě pěkně poprosil, zbavil by ho osamělé existence na stromě. Avšak pouze za slib, že Tyrano půjde k nějakému zkušenému upírovi a bude se u něj vzdělávat v upířině... Tyrano doufal, že se to nestane. Tady v lese si mohl dělat, co chtěl, a jednou za měsíc si nechal vynadat. To se dalo vydržet, ale kdyby měl být od rána do večera něčí pravá ruka, bylo by to k nesnesení.

Tyrano se tak zamyslel, že si neuvědomil, že samou přemýšlivostí si obarvil jedinou černou košili na oranžovo a na tmavých kalhotách mu naskakují růžové lichoběžníky.

„Ach jo,“ povzdechl si Tyrano. „A zrovna na černé...“

Zatímco koukal z okna do zelených větví sousední borovice a doufal, že třeba z té zelené získá jeho oblečení také zelenkavý nádech, dostal najednou Tyrano nápad tak logický, že mu sváteční kalhoty zružověly od pásky až po záložky.

„Ničení barvou!“ zahulákal Tyrano nadšeně do smrkových korun.

Tak by se dalo ještě něco dohnat! Tyrano zauvažoval, má-li počkat na Mentora a pochlubit se novým plánem, pak si ale řekl, že Mentor nemusí také všechno vědět. Respektive Mentor už stejně ví až moc.

Tyrano honem sešplhal po žebříku, vytáhl z křoví staré kolo a tlačil ho k silnici do vesnice.

Po cestě si rozmýšlel, co by kde mohl barevně pozměnit, aby z toho nebylo pozdvižení a hlavně aby nebylo moc práce, kdyby se to někomu nelíbilo. Jak se tak oddával pestrým úvahám, nevšiml si, že v protisměru se blíží dodávka. Řidič se zřejmě rozhodl, že si z osamělého cyklisty udělá dobrý den. Stočil zlehka volant a udělal oblouček, jako by chtěl usilovně šlapajícího Tyrana nabrat. Tyrano leknutím pustil řídítka. Kolo zralé na muzeum se smýklo a poroučelo se na asfalt. Tyrano se vymázl právě ve chvíli, kdy ho auto míjelo.

Odřený loket tak bolel, že Tyrano zapomněl bolestí i nadávat. Když zatřepal hlavou a ohmatal si naraženou bradu, ohlédl se za odjíždějícím vozidlem. Ještě na něj triumfálně zahoukalo! Tyrano nespouštěl z auta bouřkový pohled a doufal, že řidič jeho pohoršení zahlédne ve zpětném zrcátku. Dodávka sice nezastavila, nikdo se nezajímal, v jakém je Tyrano stavu, ale něco se s ní dělo. Začalo to od střechy a šířilo se to, jako by vozidlo někdo shora poléval barvou. Auto, původně se pyšnicí nablýskaným šedočerným lakem, červenalo jako dozrávající rajče.

„Patří ti to,“ zamumlal Tyrano na adresu bezohledného řidiče, „styď se, ty vrahouně, teď vypadáš jako kečup.“

Ale počkat, kečupová barva je přece napáchaná škoda! Tohle auto je záchrana! Nikdo nemusí vědět, že se jedná o další barevný úlet!

Tyrano zvedl své omláčené já a potom ještě kolo a vyrazil zčerstva směrem k Červené Doušce. Byl nejvyšší čas. Sedmihlav ho očekává přesně v deset. Jarním vzduchem se právě rozlehla tři jasná bing bang bong z kostelní věže.

8

DOMA

Zámeček Červená Douška byl výtvar poněkud potřeštěného architekta. Vypadal jako kopie středověkého hrádku, kterou vzal nějaký obr do pracek a s gustem pomačkal. Sedmihlavovi ale velice vyhovoval, neboť vzhledem k tomu, že se nejednalo o historický objekt, mohl provádět všelijaké změny a budovat ozdobné vikýře a nemusel se o nich dohadovat s památkovým úřadem. Sedmihlav z duše nenáviděl lidské úřady. Už v dávné minulosti totiž zjistil, že jakékoliv potíže se nedají řešit tím, že vycení své hrůzné upíří zuby. Úředníci se sice náležitě vyděsili, ale potom volali policii, a jednou dokonce psychiatrickou pohotovost. Sedmihlav se musel odplazit po stropě otevřeným oknem, aby na něj nemohli.

Zámeček měl rozlehlou zahradu obehnanou zdí a vodním příkopem. Příkop byl Sedmihlavovou pýchou, protože se v něm dařilo černým leknínům. Zahrada se v létě v zimě zelenala vkusně sestříhanými keři, na tu byla zase pyšná Mordeana, že vypadá normálně. Sedmihlav by býval rád měl v zahradě sochy významných upírů, ale Mordeana mu to rozmluvila. Socha Drákuľy v nadživotní velikosti obehnaná záhonem s maceškami by na leteckém snímku působila divně. Někteří lidé by

si mohli klást otázku, co obyvatelé záměčku k Drákulovi váže.

„Přece nechceš, aby si lidé mysleli, že ho máme na zahradě pro srandu králíkům,“ řekla Mordeana.

Sedmihlav samozřejmě nechtěl, aby si někdo myslel, že jeho domov je něco jako poutový strašizámek. Nechtěl samozřejmě ani to, aby se v Červené Doušce vědělo, že jeho rodina je starého upířího původu; to bylo nejpřísnější tajemství. Lidé by si mohli myslet takové hlouposti, jako že Vlkodlakovi jsou krvelační, a to by nedělalo dobrou krev. Naštěstí bylo známo pouze to, že rodina Vlkodlakova je přistěhovaná a nespolečenská zřejmě ze zásady. Lidé si mysleli, že se patrně jedná o nějaké výstřední zbohatlíky, kteří nezapadnou nikde. A přímo ve svém bydlišti Vlkodlakovi samozřejmě žádné kazisvětství neprovozovali. Tedy až na Tyrana, ale ten nebyl ve svém oboru právě kapacita...

Tyrano se zašklebil na kameru u vrat a nechal se vpustit do zahrady. Kolo opřel zevnitř o zeď. Po pádu na asfalt padal řetěz a Tyrana už nebavilo ho neustále nasazovat. Třeba mu ho zatím někdo spraví...

V zahradě v korunách stromů ševalil čerstvý vánek. Vysoké jírovce stínily cestu, ve voliére chrupali netopýři a v nádrži u fontány se proháněli upíří sumečci. Tyrano si povzdechl. Kdyby ho nečekal nepříjemný rozhovor se Sedmihlavem, spechal by za svými oblíbenci.

U vchodu do domu Tyrana s kyselým výrazem přivítal Deterio. Deterio byl majordomus neboli správce domu. Rád míval všechno pod kontrolou, včetně členů rodiny. Nikdy se neusmíval a měl řadu podivných manýr, které domácí raději respektovali. Jinak by se Deterio urazil, a to nebylo radno riskovat. Bez něj by se totiž život na Červené

Doušce proměnil v chaos a nikdo by nenašel ani zápalky, natož pak něco důležitého.

Deterio byl upír staromódního ražení. Ve všední den i ve svátek nosil sváteční upíří oblečení s vysokým límcem a pláštěm tak dlouhým, že se u Vlkodlakových nemusely zametat schody. Trval na tom, že od jeho bledé pusy k bradě se v každou denní dobu potáhnou dva červené proužky, jako by se právě napil lidské krve. Opravoval si je několikrát denně rtěnkou odstínu Bloody Beautiful. Jako správce a tajemník byl Deterio k nezaplacení, ale když přišli nějací lidé, lepší bylo někam ho schovat. Měl totiž ve zvyku si s pohledem upřeným na návštěvníky olizovat svoje upíří tesáky. Znervózňovalo to nejen slabší povahy.

„Deteriusku,“ spustil prosebně Tyrano, „padá mi u kola řetěz. Nemohl bys to spravit?“

Deterio zamračeně zavrčel. Když Deterio na něco odpovídal, i když jen neartikulovaně, byl to výraz ochoty.

„Děkuju,“ řekl Tyrano a dotkl se ukazovákem Deteriova černého pláště. Okamžitě se tam objevil červený flek, k nerozeznání od čerstvé krve.

Deterio dotčeně zamručel, to znamenalo, že mu ozdoba na plášti nevadí.

„Jakou má tatka náladu?“ vyzvídal Tyrano cestou po schodišti lemovaném mramorovými obludami s vyceňnými tesáky. Měly právě nasazené chirurgické roušky, to tu musel zase projít nějaký opravář.

„Má tu svoji dobrou, krvelačnou?“ dodal Tyrano, místo úsměvu ale naprázdno polkl.

Deterio odvětil odměřeně, že pán Tyrana očekává v Síni předků. To nebylo zrovna příznivé. Mezi vysokými portréty pradědečků byl Sedmihlav ve výhodě. Měl podporu takřka nekonečné upíří dynastie. Dokonce i Mordeana ob-

vykle vypadala v Síni předků zádumčivě a zřídka se Tyrano zastala. I ona se měla na pozoru před přísnými prababičkami s očima jako rentgeny.

„Je doma maminka?“ zeptal se Tyrano Deteria.

Deterio zavrtěl hlavou, že není, ale na schodišti ukázal drápem z okna. Když se Tyrano koukl ven, uviděl za domem vedle sebe jako dvojčata k nerozeznání párek elegantních cestovních černých rakví. To znamenalo, že na Červenou Doušku zavítali po delší době jeho bratři Vampus a Upírus.

Jindy by se Tyrano zaradoval. Jeho bratři ho sice nelítočně popichovali, ale vyprávěli zajímavé věci. Občas i na nějakém místě zapomněli kazisvětít a něčím se nadchli, nějakou stavbou nebo úchvatným přírodním úkazem. Dnes si ale Tyrano přicházel vyslechnout přednášku, že je budižkničemu. Bratři se možná také budou ohánět svými oblíbenými dlouhými slovy. Neprezentovatelný a nerepresentativní. Na to, aby řekli obyčejně jednoduše: Děláš brácho ostudu, byli Vampus s Upíkem moc nóbl. Tyrano si povzdychl a nepočkal, až ho Deterio ohlásí a s obvyklou ceremonií uvede. Opřel se sám do těžkých dubových dveří u Síně předků.

Tatínek Sedmihlav seděl v oblíbeném křesle před portrétem zamračeného dědečka s tesáky až na bradu. Ale na kolenou mu seděl – Mentor! Natřásal se samou blažeností, že Sedmihlav naslouchá jeho krákorání, a nechal se roztržitou rukou hladit po zádech.

Ten zrádce, pomyslel si Tyrano. Za tohle si může o Upírce nechat zdát. Nedám mu ani čuchnout.

„Nazdar, synku,“ přivítal ho Sedmihlav neméně podmařeně. „Smím vědět, proč přicházíš takhle nevhodně oblečený? A co ta krev na lokti, to jsi slušný upír?“

„Ne, tati,“ odpověděl roztržitě Tyrano a hned se opravil. „Vlastně ano. Dodělával jsem ještě nějakou práci a potom jsem spěchal, tak jsem spadl z kola. Ale je to jen škrábnutí. Už to ani nebolí.“

Byla to lež, hlavně to, že to nebolí. Alespoň to nebyla zbabělá lež.

„Když se málem přizabiješ na blbém kole, co bys dělal, kdyby ses dostal s rakví do hurikánu jako my?“ ozvalo se z druhé strany místnosti.

Tyrano otočil hlavu. U kulečnickového stolu tam stáli Upík a Vampík a drželi každý v jedné ruce tágo a v druhé křídou. Kulečnickový stůl byl památeční, po pradědovi. Jinak by takový zábavní předmět v Síni předků samozřejmě nestál.

„Vy jste se dostali do hurikánu?“ strnul Tyrano.

„O vlas skoro jo,“ řekl Vampus. „Ale kdybychom se do něj dostali, nedali bychom se vyklopit jako nějaká trdla na bicyklu.“

Vampus vycenil bělostné upíří zuby. Tyrano věděl, co tím chce říct, a tak se ani nenamáhal odseknout, že nehoda se může stát každému. Myslel, že teď si rýpne ještě Upík, ale bylo ticho. Tyrano se po něm koukl a viděl, že Upík se dneska netváří tak suverénně jako jindy. Vlastně ještě neotevřel pusou. Vypadá, pomyslel si Tyrano, jako by ho něco chytilo, sežvýkalo a v poslední chvíli vyplivlo.

Ale než se Tyrano mohl zeptat, co se to dneska děje, promluvil zvolna a důstojně tatínek Sedmihlav.

„Tyrano,“ zachmuřil se. „Co jste si s Mentorem udělali, že tě tak pomlouvá? Vypráví mi totiž o tobě věci, kterým ani nemůžu věřit. Prý jsi dnes ráno nějakému člověku pomáhal uvolnit cestu, na kterou spadl strom!“

„Obarvil jsem šedou metalízu na kečup,“ řekl Tyrano. „Myslím, že majitel auta bude hodně naštvaný. Bylo to větší auto, proto jsem se zdržel.“

Tyrano se koukl na Mentora tak výhrůžně, jak jen dovedl. Od nikoho jiného by se o té ranní pomoci Sedmihlav nemohl dozvědět. Mentor se nechal chytit při činu. Jestli teď ještě něco krákne, říkal si Tyrano, namouduši už u mě bydlet nebude. Vypakuju ho do lesa a pak se uvidí, jestli mu někdo bude k snídani smažit vajíčka na slanině. Bude bezdomovec.

Mentor už nekrákl. Jeho žalování pocházelo prostě z toho, že se strašně rád dělal důležitým. Žaloval, protože mu dělalo dobře, že ho Sedmihlav pozorně poslouchá. Teď, když přišel Tyrano, Mentorovi došlo, že si svou ješitností nepomohl.

„Při té bouřce včera jsem ještě poškodil...“ Tyrano svraští obočí, jako by přemýšlel. „Mentore, kde to bylo?“ obrátil se na havrana.

Havran naštěstí udělal, čím ho Tyrano ráno pověřil. Zakrákoral dvě adresy a dodal něco o polámané jabloni a taškách spadných ze střechy. Pak si musel nechat líbit, že ho Sedmihlav bezohledně smetl z kolenou. Sedmihlav se totiž chystal důstojně vstát. Vzhledem k tomu, že jeho kloubům bylo půl tisíciletí, neobešlo se to bez hlasitého vrzání.

„Je to bída s nouzí, chlapče,“ řekl Tyranovi, když se vztyčil a došel k oknu s protáhlým gotickým obloukem. „Minulý měsíc jsi sliboval, že se polepšíš, ale zdá se mi, že sis to nevzal do zubů. Tak říkáš auto na červeno? Značku si pamatuješ? Nepamatuješ? Na co ty tu hlavu máš?! No, snad to bude v novinách...“ Sedmihlav si povzdychl tak zhluboka, až to rozbouřilo nejbližší sametový závěs.

„Tak příští týden další dvě auta a potom nejméně tři týdně. A zapisuj si značky, když nemáš hlavu na čísla, ať víš, co